

AGNES
Školní časopis
ZŠ Anežky České,
Ústí nad Labem
Ročník 2021
Číslo 7

SPOLUPRÁCE

Rada nad zlato | Třídnický den | Škola v přírodě
Spolupráce tvoří příběhy | Uklizeno! a mnohem více

Obsah

- 3 Třídnický den
- 5 Mám problém
- 6 Spolupráce tvoří příběhy
- 10 Volby do Rady dětí
- 12 Škola v přírodě byla super!
- 14 Rada nad zlato?
- 18 Galerie Chodba
- 19 Uklizeno!

Agnes je latinsky Anežka.
Koncovka *-gnes* také odkazuje
na řecké *gnósis* (poznání).

AGNES, školní časopis Základní
školy Ústí nad Labem, Anežky
České 702/17, p. o., vychází ne-
pravidelně

Redakční rada:

Mgr. Kateřina Suchá

(sucha@zsanceske-ul.cz)

Mgr. Jan Musil

(musil@zsanceske-ul.cz)

Redakce si vyhrazuje možnost
příspěvků podle potřeby krátit a
upravovat.

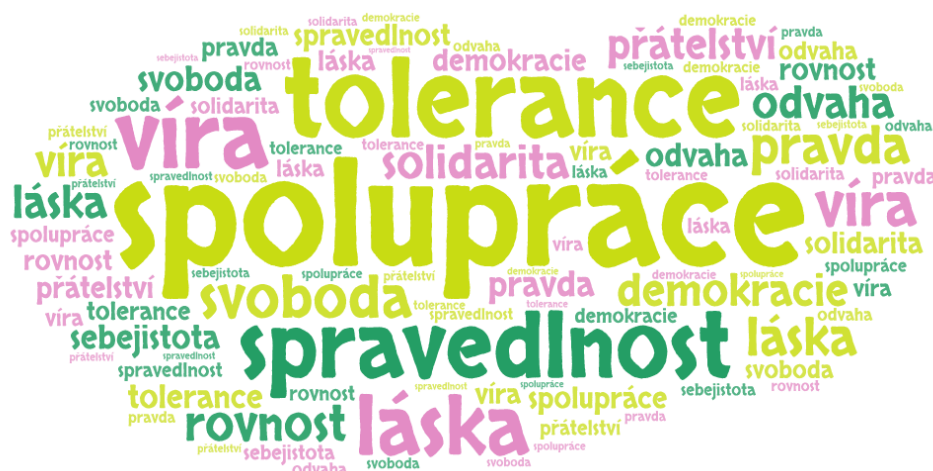
Ctnost není zbytečnost

Bylo jednou jedno dítě. Koukalo kolem sebe, chodilo po světě a zjistilo, že lidé jsou různí. Někteří hodní a jiní zlí, tihle usměvaví a tamhle ti zamračení, tady pravdomluvní a jinde ulhaní, upřímní a intrikáni, velcí a malí, tlustí a tencí... Ale vždycky, opravdu úplně vždycky měli kolem sebe spoustu slov.

Lidé se jimi obalovali, aby je slova chránila, a čím víc jich bylo, tím více si mysleli, že se cítí lépe. Ale — vlastně to tak nebylo. Lidé kolem sebe kupili další a další slova, dokonce proto chodili do knihovny, kde si půjčovali slovníky a stohy učených knih, aby se naučili další a další slova, do nichž by se mohli zabalit.

Pak přišli moudří celého světa, všech společností a kmenů a civilizací a národů a ti všichni hledali způsob, jak by se lidé opravdu mohli cítit lépe. Zkoumali všechny obory, všechny vědy, dokonce zašli i do školy. Navštívili úplně všechny školy na světě a úplně všechny továrny na světě a úplně všechny obchody na světě a taky skoro všechny kavárny na světě. Kavárny? Proč? Vědci si mysleli, že jim káva pomůže, aby svůj úkol zvládli rychleji a byli čilí.

Nakonec právě v úplně poslední kavárně našli to, co bylo na celém světě úplně nejdůležitější — lidé si tam totiž povídali, poslouchali se, četli si a byli spolu rádi. A tak se zastavili, zamysleli a do slovníku přidali nové slovo: ctnost.

To byl ale divný příběh, že ano? V kavárně našli vědci, ti nejchytřejší v celém světě, jedno jediné slovo? A proč ho dali do slovníku?

Slovníky si čte mnoho lidí a dozví se v nich mnoho nového. A když lidé narazili na slovo *ctnost*, začali se o něj zajímat, protože jej neznali. A my jsme se letos rozhodli, že celý ročník se s **Agnes** budeme věnovat právě ctnostem. Tedy hodnotám a postojům, které z nás činí lidské bytosti.

V deseti letošních číslech našim čtenářům zkusíme představit deset ctností a byli bychom rádi, kdyby v každém z nás se alespoň část zabydlela a denně bychom ji mohli hýčkat a živit dobrými myšlenkami. Proč? Řečeno s Malým princem:

Správně vidíme jen srdcem. Co je důležité, je očím neviditelné.

V novém školním roce všem Anežčatům přejeme mnoho *očím neviditelných* zážitků!

Třídnický den

Nejen žáci, ale také učitelé se občas ptají: **Proč dělat třídnické hodiny? Jaký mají smysl?**

Já si však myslím, že na začátku by měly být úplně jiné otázky:

Víme vždy jeden o druhém vše potřebné i méně potřebné?

Co má ten druhý rád a co nesnáší?

Jak dlouho komu trvá cesta do školy?

Stačí informace, které o sobě máme, k tomu, abychom si rozuměli?

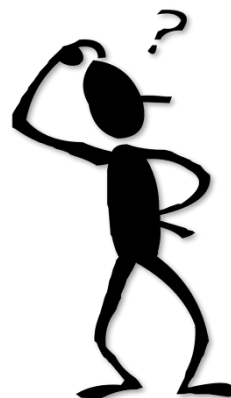
Známe své spolužáky dobře? Znají dobře oni nás?

Víme, jak získat nové informace o druhých lidech?

Umíme vždy citlivě reagovat na získané informace?

Víme, co dělat s citlivou informací o druhých lidech?

Umíme být při poznávání druhých citliví a vnímaví?

Vztahy mezi dětmi ve třídě výrazně ovlivňují nejen jejich postoj ke škole, celkovou spokojenost, ale i výsledky učení. Fungující kolektivy ovšem nejsou samozřejmostí, je potřeba je cíleně budovat a podporovat a třídnické hodiny jsou skvělou příležitostí, jak toho docílit. A jak proběhl třídnický den na naší škole si můžete přečíst a prohlédnout na dalších stránkách Agnes.

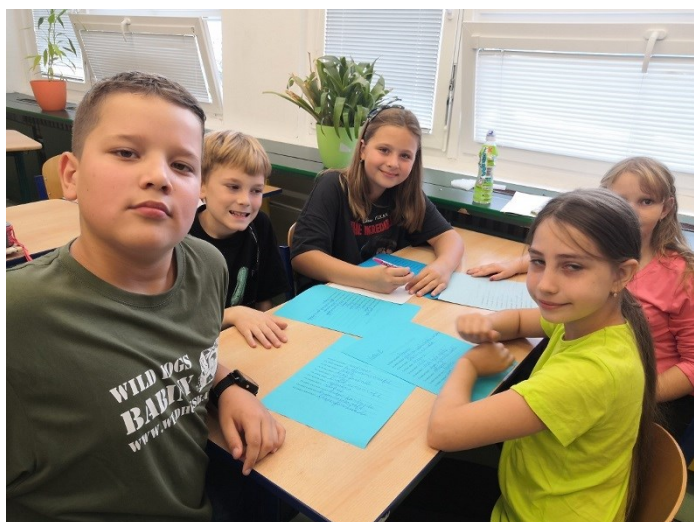
- • -

Na fotkách jsou vidět duchové, na kterých žáci pomocí palety barev předem stanovené vyjádřili své momentální pocity a nálady. Touto činností jsme dnešní třídnický den zahájili a tou samou činností i třídnický den zakončili. Byl tam vidět u mnohých dětí posun nálad k lepšímu.

Dále je na fotkách vidět aktivita ŽIVÁ SOUSOŠÍ, kde žáci ztvárňovali pohádkové postavy a živočichy v ZOO, v lese atd.

A v posledních fotkách je vidět skupinová práce, kde si žáci povídali o svém volném čase, jak jej tráví, s kým nejčastěji a kde.

4.B (třídní učitelka Mgr. Iveta Šolarová)

Náš třídnický den

Jako ledolamy jsme zvolili hru Živá sousoší a Židličkovanou s hudbou.

Sousoší jsme dělali již podruhé a bylo znát, že již aktivitu děti znají a jejich výkony byly preciznější. Dokázali jsme zvládnout přípravu beze slov, čímž jsme si zvýšili náročnost aktivity. Vznikla nám opravdu pozoruhodná sousoší.

Židličkovanou jsme zvolili jako kombinace doporučeného tance s hudbou. Tuto aktivitu si děti asi užili nejvíce. Mohli bychom hrát klidně několik kol. Je vidět, že hry, kterými jsme plnili večery na školách v přírodě jsou i pro dnešní děti zábavné.

Jako hlavní aktivity jsem zvolila *Co dělám?* a *Burzu problémů*.

Co dělám... nám poskytlo krásně náhled do života všech žáků, jejich aktivit a radostí. Hru si děti užívaly a bylo vidět, že je mnohdy překvapila aktivita,

kterou jejich spolužák provozuje. Byla patrná selekce do dvou skupin dětí. Těch kteří nevědí, co dříve dělat a na druhé straně patronů, kteří celé dny a víkendy pronudí doma u televize. Aktivitu jsme rozšířili i o doporučení možných aktivit, které nejsou finančně náročné a přitom pobaví a zaměstnají, abychom nezažívali nudu.

Burza problémů nám potvrdila, že jsem fajn kolektiv, a že se cítíme vesměs dobře v prostředí naší třídy. Jednotlivé připomínky se týkaly spíše prostředí třídy, což bude více řešit při další třídnické hodině. Nezbyl nám na hlubší rozebrání dostatek času.

Celý den jsme měli ozvláštněný volbami do Rady dětí. O to větší nadšení jsme měli z výsledků, jelikož vyhrály naše dvě kandidátky.

Třídnický den jsme si užili

4.A (třídní učitelka Mgr. Jana Tripesová)

Mám problém

S čím mi může pomoci školní speciální pedagog?

Není žádnou novinkou, že máme na naší škole Školní poradenské pracoviště, jehož součástí je i Školní speciální pedagog (dále jen ŠSP) Kdo to vlastně je? A s čím mi konkrétně může pomoci? To jsou možná otázky, které mnohé z Vás napadnou. Popsat zde celou škálu jeho práce by zabralo několik stránek, pokusím se tedy zde shrnout to nejdůležitější.

ŠSP se zaměřuje na žáky, kteří mohou mít z různých důvodů nějaké obtíže se zvládnutím učiva, něco se jim i přes veškerou snahu stále nedaří a mohou být z této skutečnosti smutní. Patří sem i děti, které mají problémy s chováním ve škole, se svými vrstevníky či doma.

Kdy vlastně začínáme mluvit o poruchách učení? Pojdme si jich velmi stručně pár představit.

1. stupeň	2. stupeň
<i>Pletou se mi písmena.</i>	<i>Pomóóó! Diktát!</i>
<i>Nedaří se mi čtení.</i>	<i>Fuj – slepá mapa.</i>
<i>Nepamatuji si básničku.</i>	<i>Proč jsem ty chyby neviděl /a/?</i>
<i>Píšu písmena zrcadlově.</i>	<i>Málo času! Málo času!</i>
<i>Jsem moc pomalá/ý/.</i>	<i>Co to píší? Tapček místo ptáček?</i>
<i>Neposedím, všechno musím vidět, vyrušuji.</i>	<i>Vyrušuji, nesnesu kritiku, peru se.</i>

Je to opravdu zlomek z celé škály ukazatelů, na jejichž základě následuje vyšetření v Pedagogicko-psychologické poradně. Ta potom ve spolupráci se školou navrhne vhodné postupy a metody práce, jak žákovi s jeho obtížemi nejlépe pomoci.

ŠSP tu však je nejen pro žáky, ale také pro jejich rodiče, protože i Ti si někdy nemusí být jisti, že při domácí přípravě dělají vše správně. Společně můžeme probrat studijní či výchovné problémy dítěte nebo se seznámit s možnými metodami reedukace specifických poruch učení a forem práce v domácím prostředí, či doporučit vhodné pomůcky, které pomáhají při výuce.

Základem dobře fungujícího vztahu ŠSP, žáka a rodičů je vzájemná důvěra, proto **na mé dveře můžete zaklepat i tehdy, máte-li nějaké trápení, které s učením třeba vůbec souviset nemusí.**

Přeji nám všem úspěšný školní rok 2021/2022 a těším se na spolupráci.

Mgr. Olga Timiopulosová, Školní speciální pedagog

Když ti kamarád podá pomocnou ruku, jde všechno lépe. Když ti kamarád podá slovo, může vzniknout příběh. A zajímavý! Prostřednictvím společné práce tak vznikly následující příběhy, za něž děkujeme třídám a jejich paním učitelkám Suché, Plockové a Tyllové.

-- • --

SUPERHRDINOVÉ

žáci z 8. A

Dne 10. září roku 2042 se pozemšťané v Ňujolku probudili a nevěřili svým očím. Všude vládla panika a roboti bojovali s lidmi. Na nejvyšší budovu města vylétl neznámý muž a řekl: „Já jsem Nigaman, spasitel světa, proti mým robotům nemáte šanci.“ Poté svolal všechny své roboty a společně odletěli pryč.

„A kdo tedy spasí svět? Kdo zachrání pozemšťany??“ Zeptali se lidé. Možná i proto se agentura Fajrket (FRH) rozhodla sestavit ke všemu odhodlanou jednotku, aby zachránila svět. O dva dny později vyslala agentura FRH ponorku na dno Atlantického moře, kde byla nalezena velmi zajímavá osoba, která si říká Chapadlák. „Co tu chcete, pozemšťané?“ zeptal se Chapadlák. „Chceme se zeptat, jestli se nechceš přidat k nám do odhodlané jednotky a zachránit svět.“ „A co z toho budu mít?“ „Noo ... budeš mít přístup do všech moří a oceánů kdykoli se ti zachce.“ „Tak jo, to zní dobře, to беру.“

Poté, co FRH získala prvního superhrdinu, pokračovala v dalším pátrání, a tak na pobřeží Atlantiku objevila obřího pavouka Spidersquita, který tam do svých sítí chytal turisty. Naštěstí to ze vzduchu zahlédl Venti s Dvalinem, nemohli to nechat jen tak být. „Dvaline, draku můj, sleť dolů, ať to s ním vyřídíme,“ řekl Venti. Když bylo po všem, tak se jich agenti z FRH zeptali, co jsou zač. „Já jsem Venti, jsem lukostřelec a tohle je můj drak Dvalin, zaslechl jsem, že hledáte odvážné hrdiny na záchranu světa.“ „Ano to hledáme, bylo by skvělé, pokud by jsi se k nám přidal i se svým drakem.“ Tak získala FRH dalšího člena.

Mezitím z laboratoře KOLL utekl experiment 1036 – starý JEZEVČÍK, který má skvělé super schopnosti, například mu nevadí chození po lego kostičkách. Nosí růžový batůžek, ze kterého, pokud je ohrožen, vyháží všechny lego kostičky, občas se i treť a zneškodní svého nepřítele. Tedy alespoň tak nějak, to má zapsáno ve své kartě. „Haló, já jsem tady!“ Na dveře agentury FRH klepe Jezevčík, byl celý promrzlý, tak ho vzali dovnitř a poté, co jim řekl odkud přiběhl a jaké má dovednosti, tak ho samozřejmě přibrali k ostatním.

Po krátké poradě s kolegy se velitel agentury FRH rozhodl, že poskytne superhrdinům speciální výcvik v hale, kam je všechny svolal. Nejprve jim důležitě oznámil: „V blízké době vás čeká velice náročná mise,“ pak zahájil trénink. Všichni „makali“ na 100%, málem ze sebe vypotili duši, nejnáročnějším úkolem bylo vyběhnout na 5 metrů vysokou rampu. Zvládli to až na ... právě se bleskovou rychlostí rozbíhá Jezevčík, už je skoro nahoře, ale v poslední chvíli mu podklouzla tlapka a on padá ... když tu najednou ... objevuje se záhadný muž, který má na sobě oblek ušitý z ponožek a jednu hodil směrem k Jezevčíkovi a ten je tak zachráněn. Velitel mu samozřejmě za tento čin také nabídl práci v týmu, což muž, který se představil jako pan Fuska přijal.

O agentuře FRH se dozvěděli i v FBI, a proto přijeli na exkurzi ... „Tak vás tu vítám, velmi rád vám představím svůj super tým,“ řekl velitel. „OK, tak nám ho ukažte.“ „Jako prvního tu máme Chapadláka, který má velmi šikovná chapadla a zvládne dýchat pod vodou, dále je to pan Fuska, který umí střílet dva druhy fusek – normální a super smradlavé (to může být i smrtící), pak starý Jezevčík, který je odborník na lego kostky a nejspíš je nesmrtelný ...“ dál ve výčtu superhrdinů ani pokračovat nemusel, protože z řad FBI se ozvalo jen uznalé ... „WOW.“

TO BE CONTINUED...

ALENKOU VE SNU

Večer jsem si šla lehnout jako obvykle. Vzala jsem si rozečtenou knížku a do napínavého příběhu jsem se naprosto vžila. Něco takového prožít! A začala jsem příběh vnímat jako skutečnost.

Náhle jsem se ocitla v hlubokém lese. Byla chladná a bouřlivá noc. Z nenadání se něco mihlo v křoví. „Co to bylo?!“ Zeptala jsem se zděšeně. Sebrala jsem odvalu a přiblížila se blíže ke křoví, abych se podívala, co tam je. V tu chvíli vyběhlo divoké prase a řítilo se přímo proti mně. Utíkala jsem, až jsem najednou doběhla do slepé uličky, ze které nebyla cesta ven. Tak moc jsem se bála, že jsem ztuhla na místě a nemohla se hnout, zavřela jsem oči a slyšela výstřel.

Otevřu oči a prase leží na zemi v kaluži krve. „Jsi v pořádku? Neudělala sis něco?“ Pověděl mi mladík, který zastřelil to divoké prase.

Najednou zapípá budík, já otevřu oči a uvědomím si, že to byl jen sen.

TEREZA PERLÍKOVÁ, SILVIE TELVÁKOVÁ, ANDREA DUDKOVÁ, ANNA HRÁDKOVÁ, MAREK HROUDA (9.A)

50 ODSTÍNŮ KRVE

Rozloučil jsem se s mým nejlepším kamarádem Zoltánem, se kterým jsem byl na premiéře krimi filmu 50 odstínů krve.

Když jsem přišel domů, hodil jsem si rychlou sprchu, ulehl do své postele a upadl do říše snů:

Scházel jsem schody z mého pokoje na rodinnou večeři, na které byla i moje přítelkyně Gizela, sourozenci Pankrác, Servác a Bonifác. Viděl jsem, jak moji blízcí o něčem horlivě diskutovali, a proto jsem si ještě před lahodným krocanem došel na toaletu. Najednou jsem slyšel výkřik, který patřil mé přítelkyni Gizele. Dokonce vypadly i pojistky. Po chvilce váhání jsem se vydal zpět do kuchyně, kde nikdy nebyl. Viděl jsem pouze odlesky červené tekutiny. „Haló, je tu někdo?“ Zařval jsem. Odpovědi se mi nedostalo. Po rozhlédnutí jsem objevil krvavé stopy, které vedly na zahradu. Vydal jsem se je tedy následovat.

Když jsem se dostavil na zahradu, to co jsem uviděl, mi způsobilo takový šok, že jsem málem omdlel. „Musíš být silný a pomoci jim!“ Řekl jsem si pro sebe. Najednou jsem uslyšel tlumené kroky nějaké silné postavy. „Já jsem Ota, jdu ti rozbít rodinu.“ Začal jsem se smát, jako kdybych byl něčím omámený. „Né, prosím ne, nezabíjej je.“ Řval jsem jako pomínutý. Moje matka Naděžda byla svázána kolem stromu, na proti ní stál můj otec Roland, taktéž uvázaný. Moji sourozenci hlasitě vzlykali, z rukou jim tekly proudy krve. Nejhůř na tom však byla moje Gizelka, nad kterou klečel Ota s motorovou pilou. To už jsem nevydržel a omdlel.

Probudil jsem se úplně zpocený. „Uf, ještěže to byl sen.“ Řekl jsem si potichu. Najednou se celým domem rozezněl křik a já strnul ...

KRISTÝNA SOUKUPOVÁ, NATÁLIE CHALOUPKOVÁ, TEREZA VAŇOUSOVÁ, MARIAM JESALIJEVA, TOMÁŠ SURÝ (9.A)

JAPONSKÝ POKLAD ONIMARU KUNITSUNA

Jednoho dne nám přišel dopis od staré známé z Japonska. V dopise stálo „Našla jsem něco, co by se vám mohlo líbit.“ Z minulosti jsme věděli, že informace od Kyoko jsou důvěryhodné. Po rychlém hlasování jsme si sbalili vybavení a vyrazili směr: země vycházejícího slunce Japonsko.

Let z Londýna trval dlouhých 14 hodin, ale všichni byli natěšeni – už dlouho jsme nebyli „na lovu“. Po příletu do Tokia nás čekala další cesta do Kyota. Do Kyota jsme dorazili pozdě večer. Rozhodli jsme se ubytovat a sejít s Kyoko.

Sešli jsme se v místní nálevně, Kyoko na nás už čekala. Vyměnili jsme si krátké pozdravy a přešli k věci. Dle Kyoko byl naším cílem meč Onimaru Kunitsuna. „To není možné ten meč je víc jak 400 let ztracen“ řekla Lisa, náš historik a specialista přes vybavení. „Nebylo by to poprvé co jsme šli po nemožném,“ prohlásil Jacob „trapér“. „Znáš přesnou polohu meče?“ tentokrát jsem promluvil já James, bývalý voják a specialista na boje a cokoli, co vyžaduje dobrou fyzickou kondici. „Na okraji Kyota jeden můj známý našel vstup do neprozkoumaných ruin, ale nejsme jediní, kdo po meči jdou.“

„Kdo?“ zeptali jsme se jednohlasně. „Nemám tušení, proto bychom měli vyrazit hned zítra.“ „Povedlo se mi najít mapu nikdy nenalezeného chrámu Zlověstných démonů.“

„Tak se to jmenuje?“ zeptal jsem se. „Ano, ironie co?“ Pak jsme se navečeřeli a zamířili zpět do hotelu. Zítřek bude náročný, pojďme spát.

Vstali jsme ve 4:00 a ve 4:30 jsme vyrazili k ruinám.

Vstoupili jsme do ruin, udělali pár kroků a Jacob nás zastavil. Klekl si na jedno koleno, vytáhl kleště a přestříhl 2 dráty v úrovni kotníku. „Druhý drát ve stínu toho prvního, ať to stavěl kdokoli, tak se vyznal“ prohlásil Jacob. Mapa, kterou Kyoko sehnala byla velmi užitečná, ale pasti na ní zakresleny nebyly, nezbývalo nám nic jiného než se spolehnout na Jacobovi schopnosti. Po cestě byla spousta pastí, a dokonce i tajných dveří, bez kterých by se ruiny nedaly projít. Ty byly sice na mapě zakresleny, ale důmyslné otevírací systémy jsme museli nechat na Lise. Avšak udělali jsme chybu, otevřeli jsme tajné dveře a Kyoko vstoupila dovnitř a spadla do pastí, která byla hned za dveřmi. Byla to díra tak hluboká, že jsme nedohlédli na dno. Nějakým zázrakem jsem stihl zareagovat, chytit ji za ruku a vytáhnout ji ven. Za poznámku o tom, že by Kyoko měla držet dietu jsem dostal facku. Po této zkušenosti jsme byli ještě opatrnější než kdy dříve. Ale i přesto jsem se všem pastem nevyhnul. Párkrát na nás letěly šípy, a dokonce i oheň, ale na to jsme byli po dlouholeté praxi zvyklí. Nejvíce nás však překvapil plyn. Začala se nám motat hlava, ale věděli jsme co dělat, nasadili jsme si plynové masky. „Něco se mi na tom nezdá“. Řekl Jacob. „Co?“ zeptala se Lisa. „Šípy a oheň stranou, plyn jsme nespustili.“ „To znamená, že nás někdo sleduje a je dost dobrý, pokud jsme si ho nevšimli.“ Řekl jsem. Pojďme dál, vezmeme meč a vypadneme z tohoto bohem zapomenutého místa. Vzkročili jsme do pokladnice. Na podstavci ležel meč. Čepel byla rudá jako krev. Lisa si ho důkladně prohlédla a prohlásila „To je bez pochyby jeden z národních pokladů Onimaru Kunitsuna“. Přišla euforie, přesně pro tenhle pocit jsme to dělali, pomyslel jsem si. Radost však netrvala dlouho. Ozvala se obrovská rána. Člověk, jenž nás sledoval se zřejmě rozhodl nás i s mečem pohřbít. Zachvátila nás panika. „Všichni se uklidněte.“ Zavelel jsem. Všichni jsme se rozešli po místnosti a hledali místo, kudy bychom mohli uniknout.

Za jednou zdí byla dutina. Za pomoci slabé trhaviny jsme zeď rozrazili.

Objevili jsme se hluboko v horách. Cesta do civilizace trvala skoro 2 dny. Ať se nás pokusil zbavit kdokoli, neuspěl. S anonymním dopisem jsme meč věnovali japonské vládě. A s triumfálním pocitem jsme se vrátili do Anglie. Na cestě do Anglie se mě ještě Lisa zeptala, co jsme mysleli tou ironií? „Přečti si legendu o tom meči a pochopíš“. Musím přiznat, že jsem na nás byl pyšný, i když už nelovíme poklady zdaleka tak často jako dříve, naše spolupráce byla pořád dokonalá.

HANAUER, ČERVINKA, PŘECHOVÁ, POVEJŠILOVÁ, ŠTRÉBLOVÁ (9.A)

Nebyli bychom to my, kdybychom si nepřipravili ještě *něco navíc*! V redakci jsme totiž příběh společně tvořili také. Po celý měsíc září jsme si každý den našli chvilku, abychom postupně, větu po větě, napsali příběh. Povedl se? Nevíme. Necháme to na vás...

NEVYŽÁDANÁ BOUŘE

Byl poslední srpnový den, klasy na polích už dávno nebyly a slunce se chystalo do peřin. Nad horou Osudu byla vidět červeno-růžová záře a déšť bubnoval na střešní okno. Na slamníku se nevrle převaloval asi třicetiletý muž s neholenou tváří, jizvou na předloktí a velikou žízni. Žízni? Znáte ten pocit, když léto skončí příliš brzy? Podíval se líně z okna, jako by snad už vyhlížel podzim, a s prvním zábleskem a ohlušujícím úderem hromu se zase svalil zpátky: „Sakra, to zas bude noční směna, komu by se chtělo v tom příšerném počasí sbírat údaje z meteostanice!“

Na stole zavrňel mobil, jenže když po něm sáhnul, na displeji nic nebylo! Nic neobvyklého, byl přece na vrcholu hory Osudu a venku zuřila bouře...

S dalším zábleskem začal počítat – tři, čtyři... - a rána, takže bouřkový mrak se konečně vzdaluje. To zjištění mu výrazně zlepšilo náladu, protože to znamená, že i dnes v noci bude mít dost času na cvičení. Elektrická kytara stála opřená v rohu s tenoučkou vrstvou prachu a termín koncertu se neúprosně blížil. On však nepropadal panice, protože věděl, že až bude stát na pódiu a rozsvítí se světla reflektorů, tak dávno zapomenuté akordy jeho prsty ve strunách prostě najdou. I po deseti letech tady na samotě meteorologického pozorovatele si přesně vybavoval, jak mu jeho učitel říkal, že základní akordy musí zvládnout bez přemýšlení, a to i kdyby mu v sále zhasli.

Jen si tuhle dávnou vzpomínku uložil do šuplíčku v hlavě, nad střechou se naposledy zablýsklo a ozvala se hromová rána tak blízko, že všechen nábytek nadskočil, a v tu chvíli se celý vrchol Milešovky ponořil do naprosté tmy. „Sakra, tak to mi ještě scházelo!“ „A co ti ještě scházelo?“ ozvalo se tichounce z druhého koutu místnosti.

Od zářícího displeje telefonu vzhledly modré, pomněnkové oči patřící ředitelce zdejší pobočky – Ester. „Já ti totiž dovedu splnit skoro každé přání,“ řekla a nádherně se usmála, čímž ho úplně odzbrojila a zbavila poslední myšlenky na koncert. Hlavou se mu rozezněla úplně jiná melodie: „*Zase je pátek a mám toho dost, tak беру kramle za zády...*“ Ale nahlas místo „Černý Most“ vypustil jen marný povzdech: „Ale nic, chtěl jsem dnes ještě zkoušet a bez elektřiny to asi nepůjde.“

Náš rocker se na chvilku zamyslel, pak mrknul na Ester a položil jí otázku: „Tak co uděláme s načatým večerem?“

Na střešní okno už zase padaly kapky deště, které ven nepustily už ani hlásku, a nad horou Osudu se znovu zablesklo...

Volby do Rady dětí 2021/2022

V pondělí 27.9. proběhly volby do Rady dětí. Kvůli epidemiologické situaci se loni nekonala volba dětí ze třetích ročníků, tudíž letos byl program o to plnější. Navíc šesté ročníky neměly svého zástupce, uspořádaly se tedy i volby za tento ročník.

Kolik bylo kandidátů do voleb?

Přesto, že ze 3. ročníků byly pouze 2 třídy, kandidátů bylo početně. Voleb se účastnily 3. a 4. ročníky a výjimečně letos i šesté, protože neměly zástupce. Celkem bylo tedy

Jak by Rada zhodnotila přípravu kandidátů?

Někteří měli krásnou přípravu ve formě plakátů a vlaječek. U někomu byla větší příprava spíše v hlavě (ústní projev), než na papíře.

Všichni se s tím poprali suprově, i když vládla nervozita.

Podpořila třída své kandidáty?

3. A povzbuzovala vlaječkami, které podpořily Zuzku V. při projevu, čtvrté ročníky ovládly volby svou kreativitou a množstvím plakátů. Všichni kandidáti byli podpořeni potleskem od svých spolužáků.

Celkové hodnocení atmosféry u voleb?

Den proběhl velice hladce a všichni byli nakonec s vítězi spokojeni. Volba nebyla vůbec snadná, kvůli množství dobře připravených kandidátů, jejich výkonu a nasazením, se kterým do toho šli.

VÝSLEDKY VOLEB 2021 - 2022

3. A	Zuzana Vajсарová
3. B	Karolína Minnichová
4. A	Sofie Raková
4. A	Isabela Mazini
6. A	Viola Horáčková
6. B	Vojta Havran

Gratulujeme vítězům voleb a budeme se těšit na spolupráci! - Rada dětí

Rozhovor s vítězi voleb do Rady

Jak se cítíte po vítězství?

„Jsem šťastná, nečekala jsem to..“ – Sofie R.

„Dobře, myslela jsem si, že to nevyhraju, ale teď jsem spokojená..“ – Karolína M.

„Byla tam naděje..“ – Vojta H.

Jak jste se doma připravovali na volby?

„Asi dva týdny jsem dělala plakát, pomáhala mi sestra, dala jsem si záležet..“ – Isabela M.

„Zkoušela jsem si řeč před zrcadlem..“ – Viola H.

– Viola H.

„Hodně, vyráběla jsem si i vlaječky..“ – Zuzana V.

Jaké jsi měl/a pocity při svém projevu?

„Jelikož jsem se přihlásil na poslední chvíli, tak jsem byl lehce nervózní, ale nakonec jsem to zvládl..“ – Vojta H.

„Nervozita, bála jsem se, že to třeba popletu a trochu jsem se styděla..“ – Karolína M.

Co bude tvůj první nápad až budeš v Radě?

„Podívat se se školou do více krajů, třeba Karlovarský, Plzeňský.. a taky více sportovních akcí a výuky na školní zahradě..“ – Vojta H.

„Určitě bychom chtěly pořádat více akcí se školou a více hodin TV..“ – Isabela + Sofie

Více fotek naleznete na stránkách školy v sekci Rada dětí

POZOR—POZOR—POZOR—POZOR—POZOR—POZOR—POZOR—POZOR—POZOR—POZOR

Chtěli byste Radě dětí s něčím pomoci?

V týdnu mezi 4. a 8. říjnem bude ve vestibulu u hlavního vchodu k dispozici tabule pro vaše nápady.

Stavte se zapsat svůj nápad, jakou akci by Rada dětí pro Anežčata mohla připravit!

Pište tužkou, propiskou, fixem, pastelkou...do pátku.

Škola v přírodě byla super!

Škola v přírodě se uskutečnila pro šesté ročníky základní školy Anežky České v západních Krkonoších, konkrétně v oblasti Benecko. Hotel Žalý, ve kterém jsme byli ubytováni, prošel přednedávnem rekonstrukcí, ale moderně předělané pokoje nejsou tím hlavním, co se dětem líbilo. Největší oblibu si získal vnitřní bazén v hotelu, který jsme využívali pro zdokonalení plaveckých dovedností dětí a samozřejmě nesměla chybět chvilka volného řádění.

Stěžejní krásou této oblasti je okolí hotelu, které nás lákalo svou nádherou, tichem a čistým vzduchem na vycházky. Nešlo ho nevyužít pro různé venkovní aktivity, jako je například "fáborkovaná", badminton nebo fotbal. Klikaté lesní cesty jsou plné interaktivních hraček, dřevěných ozdob ve formě zvířátek, naučných stezek, borůvčí a hub. Tyto cesty nás zavedly ke kamenné rozhledně jménem Žalý, kde jsme se po vystoupení několika schodů mohli kochat nádherným výhledem po okolí. Když počasí nepřálo venkovním aktivitám, společenská místnost nám poskytla suché útočiště. Zde děti vytvářely výrobky na téma *spolupráce a Praha*.

Vždy na sklonku dne následovaly večerní aktivity jako například seznamovací hry, bingo a pyžamová party. Les je sice úchvatný přes den, ale strašidelný v noci. Toho jsme se rozhodli využít a pro děti jsme připravili stezku odvahy, kde jsme (doufám) naše "zlobidla" pěkně postrašili. Na závěr školy v přírodě nesměla chybět diskotéka plná barevně blyštivých světél a hlasité hudby. Tou jsme se s úžasným prostředím našeho náhradního domova rozloučili a už nás čekalo jen smutné balení s odjezdem domů.

Za celou expedici, Veronika Vedralová

PS: Poprosili jsme ještě 6.A, jestli by ze školy v přírodě poslali vzkaz. Jo, jasně—SMS, WhatsApp, ... - to všechno je rychlejší, ale přeci jen... Děkujeme za rychlé doručení paní učitelce Tyllové.

Ahoj Kájo,

musím říct, že je to tady supr. Hrajeme různé hry, soutěže, chodíme na výlety. Rostou i houby. Každý výlet jsem se soustředili a nějakou houbu našli.

Markéta

Ahoj mamí,

dnes byla stezka odvahy a nám se v půlce cesty vypla baterka, takže jsme šli bez světla! Moc jsme se báli! Ale hned pak byla diskotéka, kde jsme si vykřičeli hlasivky!

Ellen

Ahoj Alice,

jednu noc se nám stalo, že naše kámoška Monča mluvila ze spaní a my jsme se jí úplně bály! Spaly jsme tři v posteli, ráno jsme se probudily a všechno řekly Monče.

Eliška

Ahoj mami,

dnes jsme šli na rozhlednu Žalý. Bylo tam krásně, ale počasí nám nevyšlo. Jeden večer jsme si povídali strašidelné historky, báli jsme se tak, že jsme museli jít za paní učitelkou. Nejvíce se mi ale líbil večer ve čtvrtek, kdy byla stezka odvahy a pak diskotéka.

Alena

Rada nad zlato?

Dobrá rada nad zlato - je určitě jedno z nejstarších a nejznámějších českých přísloví. Jenomže často děláme, že o něm nevíme...

Používáme ho, když má někdo problém a je tak ochoten přijmout jakékoli doporučení, které by mu ho pomohlo vyřešit. Někdy je však velmi nesnadné najít skutečně moudrého rádce, zvláště když se některé situace zdají být bezvýchodné ...

Těmi nejlepšími rádci obvykle bývají ti, kteří nás mají rádi a myslí to s námi dobře – rodina, přátelé, učitelé... Tak proč míváme klapky na uších a občas i na očích a ty moudré rady nevnímáme? Na tuto otázku neznám správnou odpověď, celkem výstižně to však vyjádřil jeden český novinář, romanopisec, spisovatel... pan Jaromír John: „Generace jsou nepřekročitelné a zkušenosti nepřenosné. Kdyby se zkušenosti daly snadno přenášet, to by to na světě muselo vypadat jinak.“

Možná to tak skutečně je a zkušenosti jsou nepřenosné, ale já věřím, že příběhy mají křídla a pokud je vypráví třeba pan Antoine de Saint-Exupéry jako Malý princ nebo pan Robert Fulghum, který tvrdí, že VŠECHNO, co opravdu potřebuje znát, se naučil v mateřské školce a nebo vaši spolužáci, tak pak ty zkušenosti můžeme alespoň společně sdílet. Co myslíte?

— ● —

Rada nad zlato

Žil jednou jeden sedlák, byl bohatý a měl dva syny. Starší David se stal alchymistou a mladší Mojmír pracoval v kovárně u kováře Matěje. Jednou přijel do města král ze sousedního království a nechal vyhlásit: „Kdo rozveselí princeznu, dostane ji za ženu.“ Mojmír se tedy vydal na cestu, na které potkal kupce. Mojmír od něj koupil koně a navíc od něj dostal tuto radu: „Mojmíre, dávej pozor, cestou nasbírej pět oříšků, budou se ti hodit!“

Jak mu kupec řekl, tak to udělal, nasbíral oříšky a jel za princeznou na hrad Křivoklát, kde potkal svého bratra Davida. Ten mu tvrdil, že rady jsou na nic, že lepší je zlato, které právě zkouší ve své alchymistické laboratoři vyrobit, protože věří tomu, že zlatý šperk vykouzlí každé princezně úsměv na tváři.

Mojmír rozlouskl první oříšek a David se začal smát, až se popadal za břicho. Nejspíš nějaké „oříškové kouzlo,“ pomyslel si Mojmír a šel hledat princeznu.

Když ji uviděl, jak se smutně dívá z okna svého pokoje, tak rovnou rozlousknul druhý oříšek ... a princezna se začala smát. Přesně v tu chvíli vstoupil do dveří pan král a zvolal: „Princezna se směje!“ Mojmír už na nic nečekal, rychle rozlouskl všechny

zbývající oříšky, smálo se pak celé království. Dostal princeznu za ženu a jeho bratr David si uvědomil, že rada je nad ZLATO.

JIŘÍ ČERMÁK, 5.B

Byl jednou jeden princ a ten se rozhodl, že se vydá do světa a najde si krásnou princeznu. Cestou potkal dva kupce, kteří prodávali opravdu úžasné zboží. Princ seskočil z koně a zvolal: „Dobrý den, páni kupci, mohu se podívat, co nabízíte?“ A oni mu odpověděli, že mu vše rádi ukáží. Na prodej měli drahé látky, koření, meče ... a také rady. Princ si z tak bohaté nabídky vybral tu radu a ta zněla:

„Nesud' lidi podle toho, jak vypadají, ale podle toho, jak se chovají, jedině tak poznáš, jestli jsou hodní nebo zlí.“

Princ si tu radu vzal k srdci a poté, co přijel do království, kde měli tři krásné princezny, vybral si podle ní tu „správnou“ princeznu, kterou si pak odvezl na svůj zámek, kde spolu šťastně žijí dodnes.

TEREZA KIMLOVÁ, 5.B

Někteří lidé tvrdí, že nadpřirozené bytosti neexistují ... jenže, kdo by mi pak vyprávěl tento příběh?

I čarodějnice a čarodějové musí chodit do školy, ale ne do ledajaké školy – do školy čar a kouzel v Čarovících. Tak do ní po prázdninách přiletěli na svých vyleštěných koštětech i dvojčata Rampepurda a Čáryfuk. Na sobě měli nové kostýmky, aby neudělali mamince – perfektní čarodějnicí ostudu. Ve školní hale je přivítala paní ředitelka Lektvarice Krákavá a řekla jim, ať zavítají do třídy 6. C pod vedením paní učitelky Láryfáry.

V 6. C bylo již plno žáků – čarodějek, čarodějů. Jen dosedli do třetí lavice u okna, tak přišla paní učitelka a řekla: „Dobré ráno, já jsem vaše nová učitelka Láryfáry a očekávám, že v 6. C bude hodně znalců, kteří si potrpí na krasopis stejně jako já.“ Její skřehotání vyděsilo celou třídu natolik, že ze sebe nikdo nevydal ani hlásku.“ Paní učitelka pokračovala dál: „Tak, sice jste zde první den, ale já si chci ověřit vaše znalosti z předchozích ročníků, napíšeme si

písemku.“

Po této první strašidelné hodině se ze školního rozhlasu ozval hlas paní ředitelky: „Dobrý den, do ředitelny se dostaví žáci Rampepurda a Čáryfuk Magiovy a Žizelda Kostlivcová ze 6. C.“ Všichni tři tedy řekli kouzelnou formuli a najednou byli v kanceláři paní ředitelky. „Dobré ráno, jak se máte první den v naší škole?“ „Špatně, paní ředitelko, už jsme museli psát písemku,“ řekl Čáryfuk. „Tak to bych si měla ověřit – čáry máry, ať je tu Láryfáry.“ A v tu chvíli se v ředitelně objevila i paní učitelka, která vykřikla: „Vůbec vás nemám ráda, jste úplně příšerná třída a ještě si na mě stěžujete.“ Paní ředitelka se snažila situaci nějak rozumně vyřešit, a proto všem dala dobrou radu: „Nedělejte, co nechcete, aby jiní dělali vám.“ „Tak to raději ukradnu pytel zlaťáků a pojedu na dovolenou.“ To bylo to poslední co Láryfáry řekla, za ta zlá slova ji paní ředitelka proměnila v ropuchu.

Když se děti vrátili zpět do třídy, tak tam na ně už čekala paní učitelka Slizová, která byla moudrá a milá a především se řídila radou paní ředitelky a časem to naučila i všechny své žáky.

MAJDALENA BUKOVIČOVÁ, 5.B

V naší ulici bydlí Honza, který byl dřív líný a nikdy nikam nechodil, jen seděl u počítače a hrál hry. Dokonce si tajně objednával nezdravé jídlo z fastfoodu, a proto hodně ztloustl. Nakonec to došlo tak daleko, že mu rodiče zabavili počítač. Nejdřív nevěděl, co má dělat, byl nešťastný a rodičům říkal, že nemá žádné kamarády. Ti na něj dostali takovou zlost, že ho poslali ven. A tak se seznámil s Tomášem.

„Ahoj, já jsem Tomáš. A ty?“ „Já se jmenuju Honza a nemám žádné kamarády. Chtěl bys být můj kamarád?“ „Proč ne,“ odpověděl Tom a pak ještě Honzovi poradil, ať doma poprosí rodiče, aby ho přihlásili do nějakého sportovního klubu. A pak začal chodit na fotbal, zhubnul a našel si další kamarády a dodnes je vděčný Tomášovi za to, jak mu dobře poradil.

JIŘÍ GÁBEL, 6. C

Jednou mi můj kamarád řekl: „Nelez do jeskyně bez světla.“ Když jsem se ptal proč, tak mi odpověděl, že je to nepříjemné ... Ta rada mi připadala hloupá a nesmyslná, ale pak mě napadlo, že bych to mohl otestovat, protože kousek od naší chaty jedna jeskyně je.

Vlezl jsem dovnitř jeskyně a sedl si na zem, nic

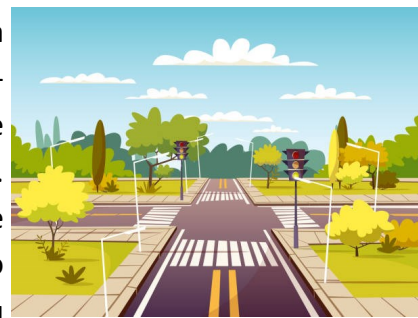
zvláštního se nedělo, moc mě to nebavilo a tak jsem chtěl jít zpět, jenže bez světla jsem zakopl a upadl a pak se někam sku-

táel a bouchnul se do hlavy a omdlel. Když jsem se probral, zjistil jsem, že mám po celém těle škrábanice a nevím, kde jsem. Chtěl jsem zavolat policii, záchranku, hasiče ... jenže jsem neměl signál. Na denní světlo jsem se dostal asi po třech hodinách bloudění a pak si uvědomil, že ta rada byla moudrá a dávala smysl.

JAROSLAV HRON, 7. B

Se svojí malou sestřenicí jsem během léta chodila často ven. Cestou na dětské hřiště jsme musely pře-

cházet silnici. Ona se mě pokaždé ptala, proč přecházíme po bílých pruzích. Vysvětlila jsem jí, že je to přechod pro chodce a auta by u něho měla zpomalit a chodci po něm bezpečně přejít.

1. září šla Anežka poprvé do školy. Bylo půl osmé a děti se scházely před školou. Většinou vzorně přecházely přes přechod pro chodce, ale když k němu došla Anežka, tak uviděla kluka, který se snažil přejít silnici mimo něj. Právě jelo auto, když se rozebíhal. Tak na něj zakřičela: „Stůj!“ Naštěstí zastavil, takže mu pak vysvětlila, že má chodit pouze přes přechod, jinak by ho mohlo srazit auto. Možná, že mu v té chvíli zachránila život a já měla dobrý pocit, že jsem ji dala radu nad zlato.

VERONIKA VACÍKOVÁ, 8. A

Rád jezdím na freestyle koloběžce a asi před měsícem jsem dostal velmi dobrou radu, kterou se teď řídím. Předtím jsem se totiž strašně bál každého triku, byl jsem až přehnaně opatrný až vystrašený, takže mi to vůbec nešlo. Raději jsem jezdil sám, daleko od ostatních. Pak se mnou přijel můj dobrý kamarád a řekl mi, že všechny triky jen složitě vypadají, že vlastně nejsou těžké, ať se prostě nebojím to zkusit, že strach má velké oči. Poslechl jsem ho a teď už jsem na koloběžce vážně dobrý a baví mě to.

VOJTĚCH LÍPA, 8. A

Moje maminka mi dává mnoho rad. Jsem ráda, že je dostávám, ale někdy si to potřebuju vyzkoušet i sama. Tak mi třeba říkala, ať se nebavím s jednou holkou, že to není dobrá kamarádka. Já ji neposlechla, protože jsem jí nevěřila, ale později jsme se začaly s tou kamarádkou hádat a ona mě dokonce zradila, tak jsem se s ní přestala bavit. Co z toho plyne? Když vám někdo dobře radí, přijměte tu radu.

TEREZA ČAPKOVÁ, 8. A

Moje kamarádka Aneta mi vyprávěla, že když nastoupila do čtvrté třídy, tak měla dva spolužáky, kteří se jí neustále posmívali a uráželi ji. Trvalo to skoro celý rok, nikdo neřešil, čím si procházela. Na

vše byla sama, rodiče byli každý den až do večera v práci a neměli na ni vůbec čas. Babičku a dědu už neměla. To, čím si procházela s nikým neřešila, protože se bála cokoliv komukoliv říct. A pak ji jednou napadlo, že se to všechno děje, protože má výborné známky a učitelé ji chválí. To je ono, to je ten důvod. Jenže co s tím? Pak si vzpomněla na to, co jí říkávala babička a děda: „Nikdy se v životě nevzdávej, i když jsi zrovna na dně a snaž se vše co nejrychleji vyřešit.“

Když přišla druhý den do školy, hned na chodbě potkala svou třídní učitelku, a tak jí řekla, co se děje, kluci skončili hned v ředitelně a vše se vyřešilo. Odpoledne šla spokojeně domů, tam už na ni čekali rodiče, kteří pro ni měli úžasnou novinu, našli si novou práci, aby měli na Anet víc času. A dostala od nich malé štěně, protože měla mít za dva dny narozeniny. Anet už ani snad nemohla být šťastnější.

VERONIKA CIDLINOVÁ, 8. A

Ondra měl rád počítačové hry. Hrál rád a vždy, když měl volnou chvíli. Časem hrám na počítači úplně propadl, přestal sledovat čas. A tak se stalo, že hrál do noci. Jednou to prošlo, podruhé už byl ve škole unavený a nedával pozor. Neposlouchal ani rodiče, kterým se nelíbilo, že Ondra v noci nespí jako ostatní děti v jeho věku. A tak se stalo, co se stát mělo. Ve škole dostal pětku, protože nic neuměl. Navíc ještě poznámku, protože při hodině usnul. A jakou radu si z toho vzít? Spát se má v noci a ne při vyučování.

Pepa dostal nový výkonný počítač, ale bohužel bez her. Tak ho napadlo, že by si jednu mohl stáhnout přes webový prohlížeč. Zeptal se svých kamarádů – Petra, Davida, Lukáše, jak by to mě udělat. Všichni tři mu řekli, aby si dával pozor na počítačové viry. On se jen zasmál, to je tedy rada, on to přece všechno ví ... Sedl si k počítači a začal se stahováním, jenže najednou ... jen černá obrazovka a po chvíli se na ní objevilo jen jedno slovo: Virus!!! Řekl to svému tátovi, ten si s tím nevěděl rady, tak zavola

opraváře, ale ani on si s tím nedokázal poradit. Takže Pepa přišel o nový počítač, protože chytil nějaký virus. No a vy ostatní? Jestli vám mohu radit, tak dbejte na dobré rady, které od ostatních dostanete, protože dobrá rada bývá nad zlato.

LUKÁŠ KLÍMA, 6. C

Galerie Chodba

Na chodbě druhého stupně se s novým školním rokem objevila novinka. Péčí paní učitelky Palátové a Šilhavé vznikl nový originální prostor, kde dojde na chlubení se, kochání se a obdivování.

Novinkou je galerie Chodba, která se usídlila v 1. patře na zdi mezi třídami 7.C a 7.B a na níž budete během školního roku nacházet výtvarné práce napříč ročníky druhého stupně. Prostě: krásno na chodbě.

Jako první se představují žáci 6. ročníku se skupinovými pracemi na téma Spolupráce (stejně jako první číslo Agnes a ne, není to náhoda). Výběr přinášíme jako pozvánku k navštívení a nahlédnutí. Jsme zvědaví, co si paní učitelky a další ročník připraví na říjen...

π

Uklizeno!

S novým školním rokem jsme se rozhodli obnovit také environmentální činnosti, na které jsme byli zvyklí v minulých letech.

Hned v září se odehrál takový velký úklid, do něhož jsme zapojili naše Anežčata i jejich rodiče.

Jednak se ve čtvrtek žáci 1. Ročníku v předmětu Environmentální výchova neučili ve třídách, ale vydali se do blízkého okolí školy a na školní pozemek, aby odtud uklidili nepořádek, který se zde během prázdnin objevil. Vždy nás u podzimní i jarní úklidové akce v rámci celostátní kampaně Uklidíme Česko překvapí, co si našlo cestu k naší škole. Letos to byly fotbalový míč porostlý lišejníkem, spodní prádlo, wifi router, kancelářskou židli, dětský kočárek, pružiny z matrace, obal silnoproudého vodiče, tenisky, PET lahvi a obalů od sušenek nepočítaně...

Jednak jsem už ve spolupráci s rodiči Anežčat rozmnožili sběr elektroodpadu a baterií o desítky kilogramů odevzdaných spotřebičů a opravdu veliké množství baterií. Děkujeme za příspěvní a těšíme se zejména z toho, že jejich recyklace umenší přírodě námahu, kterou s námi Země má.

Jako poděkování za účast byla dětem předána taková drobnost, která snad vylepší jejich podzimní skóre.

